U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně **V. L.**, zastoupené JUDr. Alešem Pillerem, advokátem se sídlem Dominikánské nám. 4/5, 602 00 Brno, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně** se sídlem nám. Svobody 4, 602 00 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2002, č. j. 7850/01/FŘ/150, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 26. 5. 2004, č. j. 29 Ca 102/2002-27, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně zamítl rozsudkem ze dne 26. 5. 2004, č. j. 29 Ca 102/2002-27, žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2002, č. j. 7850/01/FŘ/150, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu Brno III ze dne 31. 10. 2001, č. j. 161286/01/290961/3543, vyzývajícímu žalobkyni jako ručitelku k zaplacení daňového nedoplatku podle § 57 odst. 5 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“).

Kasační stížností, která byla Krajskému soudu v Brně osobně doručena dne 23. 6. 2004, se žalobkyně (dále „stěžovatelka“) domáhala zrušení shora uvedeného rozsudku. Současně navrhla, aby soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Konstatovala přitom pouze tolik, že bezprostřední výkon rozhodnutí by jí způsobil nenahraditelnou újmu; přiznání odkladného účinku se přitom nedotkne nepřiměřeným způsobem práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Žalovaný se vyslovil k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve svém vyjádření k ní. Podotkl, že samotné žalobě proti jeho rozhodnutí nebyl přiznán odkladný účinek (resp. žalobkyně o to ani nežádala), a proto by ani přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nemělo vliv na vykonatelnost správního rozhodnutí. Dále upozornil na to, že stěžovatelka ve své žádosti nijak nespecifikovala nenahraditelnou újmu, kterou by jí výkon správního rozhodnutí způsobil; návrh není doložen žádnými konkrétními skutečnostmi svědčícími o takovém následku, a měl by proto být zamítnut.

Poté, co Nejvyšší správní soud vyzval stěžovatelku k tomu, aby upřesnila a doložila své tvrzení o nenahraditelné újmě, stěžovatelka sdělila podáním ze dne 11. 10. 2004,

že se nachází v tíživé finanční situaci a není schopna uhradit daň za dlužníka. Uspěla-li by v kasačním řízení, stěží by se mohla domáhat vrácení plnění.

Kasační stížnost nemá ze zákona odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat (§ 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“). Přitom přiměřeně užije ustanovení § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. přizná soud odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Stěžovatelka svůj návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti řádně neodůvodnila, ač k tomu byla vyzvána, a nenabídla tak soudu žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno vážit naplnění podmínek pro přiznání odkladného účinku. Obecné a nepodložené tvrzení o tíživé finanční situaci zde neobstojí; stejně tak není přesvědčivý ani stěžovatelčin poukaz na to, že by se stěží mohla domáhat plnění poskytnutého správci daně, pokud by v kasačním řízení uspěla. Shledal-li by totiž Nejvyšší správní soud její kasační stížnost důvodnou, krajský soud by o věci rozhodoval znovu v souladu s jeho právním názorem. Pokud by pak stěžovatelce přisvědčil, žalovaný by se musel opětovně zabývat tím, zda správce daně vyměřil stěžovatelce daň řádným postupem a podle zákona. Kdyby se konečně ukázalo, že správce daně skutečně pochybil co do závěru, že stěžovatelka jako ručitelka je povinna k úhradě daně za daňového dlužníka, byl by nucen vrátit stěžovatelce daňový přeplatek včetně úroků. Není tedy zřejmé, v čem stěžovatelka spatřuje nemožnost domáhat se vrácení uhrazené daně. Je však třeba zdůraznit, že i pokud by stěžovatelka se svou kasační stížností byla úspěšná, neznamená to nutně, že její daňové ručitelství bude shledáno nezákonným: rozhodnout o tom náleží až žalovanému, případně správci daně I. stupně, v případném následném řízení.

Nejvyšší správní soud proto návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. prosince 2004

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu